

Studentův zápisník, kapitola 14. : Tři

Možná se divíte, co je to za divný název kapitoly. Jo, už je to tak, je to číslo mého rozchodu. Ano, ano, ano rozešel jsem se se Soňou. Někteří z vás mohou namítat: „Už zase?“ Bohužel je to tak, ale já za to fakt nemůžu, bylo to asi takhle, posuďte sami . . .

Už delší dobu jsme si nerozuměli, znáte to, hádka, potom usmíření sexem a poté pocit, že je všechno v pořádku, pořád dokola, takový, už bohužel dvouměsíční kolotoč. Na veřejnosti zamilovaný pár . . . ehm, teda tak naoko . . . „To se musíš na mě pořád lepit?“ odpověď na mou ruku kolem jejího pasu. O puse na veřejnosti nemohla být ani řeč. A proč? „No, přece už jsme spolu rok a půl, tak se snad nemusíme pořád líbat.“ Sami vidíte, že tatam jsou ty doby „tulení“ na lavičce v parku, romantika někam utekla, ale já opravdu nevím kam. Asi si našla sympatičtější pár

Pořád jsem přemýšlel, zda skončit či neskončit, jazýčky vah byly chvíli na jedné, chvíli na druhé straně, pořád jsem doufal, že se to nějak spraví, že přece hůř být nemůže, že mě přece miluje, ale ouha, rozhodnutí přišlo vzápětí při oslavě mých narozenin.

Taková klasická oslava, objednané patro v klubu, stůl pro 40 lidí, z nichž přijde zhruba polovička, ostatní se vymluví na úplné nesmysly a myslí si, že jim na to někdo skočí. Alespoň ten zbytek jsou vaši opravdoví kamarádi, se kterými si máte o čem popovídat. Patrik našťestí přišel, takže jsem si měl komu „vybrečet na rameno“ . . . rozuměj ožrat se do němoty a doufat, že nějak dojdu domů.

Oslava pokračovala ve skvělé náladě, lidé se bavili, pařili a hlavně pili. Jo, teď si myslíte, proč říkám hlavně pili, tak poslouchejte dále. „Tý Pát' o neviděl si někde ženu?“ má logická otázka, poté co jsem Soňu už přes půldruhou hodinu nezahlédl. „Jó viděl.“ „No a kde?“ „Nechtěj vědět.“ „No táák, si to nenecháš pro sebe, ne?“ „Dobře, šla . . . teda snažila se jít . . . no prostě se odmotala ven.“ „Dík, jdu se za ní podívat.“ To byla má osudová chyba, raději jsem neměl nikam chodit. Spatřil jsem ji přehnutou přes zábradlí obš'astňující betonový chodník obsahem svého žaludku. To snad není pravda! Znechuceně jsem se otočil a odešel raději tančit.

Po půlhodině za mnou přišla a chtěla se líbat. Odstrčil jsem ji, co jiného mohla čekat. „Ty . . . už muoje nemí . . . nemiluješ?“ „Prosím tě, nech toho! O tom si popovídáme až budeš střízlivá.“ „Cóóóže, já . . . hik . . . jsem uplň . . . úplně vpohodě . . . dě, ty se . . . chceš se se mnouuu rozejít že?“ to mě dožralo úplně k nepřičetnosti: „A co si sakra myslíš, že je všechno v pořádku? Se na sebe podívej! Víš co . . . sbohem, ten náš vztah opravdu nemá už žádnou cenu, čááu!“ Uf, to jsem do sebe opravdu nečekal, teda kde se to ve mě vzalo. Asi frustrace nebo co. „Tak jo . . . sbohe . . . he . . . hem“, to bylo vše co řekla a odvrátila směrem k baru.

Tak a je to, už zase jsem single. Proč zrovna já musím mít takovou smůlu, ach jo. Teď když ji občas potkám někde na pařbě, tak hraje ublíženou a stále mě obviňuje z toho, že jsem ten vztah rozbil já. To mě ale opravdu nemůže rozházet. Tak schválně, co si o tom myslíte vy?